

De verrezen Heer noemt ons bij onze naam en doet ons herleven!

Joh. 20, 1-18

In het paasverhaal van deze zondag zitten er twee bewegingen die ook wij voortdurend ervaren: op weg naar het graf, naar de dood... en weg van de dood, naar het leven...

Maria Magdalena kon het blijkbaar niet nalaten nog eens naar het graf te gaan kijken. Het is toch wel vreemd hoe ook wij soms zo geneigd zijn naar de dood toe te trekken. In onze gedachten keren wij regelmatig terug, juist naar de dode punten van ons leven, naar die eeltige plekken in ons hart die geen echte liefde doorlaten en die eigenlijk geen toekomst bieden. Soms zijn het onze gevoelens die ons overweldigen, zoals bij de schreiende Maria Magdalena, die emotioneel aan de dode Jezus gehecht bleef. Wij kunnen vast blijven hangen aan overdreven droefheid. Op andere momenten kunnen wij verstard geraken door ons overdreven analyserend verstand, zoals bij Petrus. Hij liep naar het graf met ogen die alleen maar uiterlijke dingen wilden controleren en verifiëren en dus niet het echte leven konden zien en geloven, wat de door Jezus beminde leerling wel deed. Zowel onze verstikkende emoties als onze bevriezende rationaliteit zijn voor ons soms echt dodelijk, maar wij worden erdoor verlokkt. Hoe is het mogelijk dat mensen soms zo sterk naar de dood worden gezogen?

Met Pasen vieren wij dat de tegenbeweging op gang is gekomen. Onze God zet ons duidelijk op een andere weg. Hij stuurt ons altijd maar opnieuw juist de andere kant op, weg van het graf en de dood, naar het leven, waar Jezus is. Het gebeurt dan ook regelmatig dat wij Jezus' nieuwe aanwezigheid beginnen te herkennen in heel gewone mensen op onze weg. Maria Magdalena werd in al haar verdriet aangesproken door een tuinman, die liefdevol bekommerd was om haar schreien, en die haar dan noemde bij haar naam. En dat deed haar herleven. Hierdoor herkende zij in die gewone tuinman Jezus' aanwezigheid. Wanneer wij ons persoonlijk aangesproken voelen bij onze naam, dan bloeit ons hart open, wordt onze droefheid en zelfbetrokkenheid doorbroken en vinden wij opnieuw de kracht om verantwoordelijkheid

te nemen voor anderen. Want de boodschap, die Maria Magdalena van de verrezen Jezus kreeg, biedt haar en ons vandaag niet alleen een nieuw inzicht, maar ook een nieuwe opdracht. "Houd mijn aardse lichaam niet vast!" zegt Jezus, "Ik leef voortaan bij God, de Vader, die innig van allen houdt." Dat betekent dat Jezus voortaan op een heel nieuwe manier, zichtbaar en tastbaar onder ons aanwezig wil zijn, in een heel ander soort Lichaam, nl. in zijn kerkgemeenschap. "Ga dáár naartoe!" zegt Jezus "Ga naar mijn broers en mijn zussen! Daar leef ik!" zegt Hij tot Magdalena en tot ons vandaag. Voortaan is dat dus de plaats waar Hij merkbaar en tastbaar is: niet in het graf van de dood, wel in de levende gemeenschap van zwakke, zondige, maar gelovige mensen, die Hem als broers en zussen willen blijven gedenken, beleven, vieren en navolgen.

Vandaag spreekt de Heer ons allen persoonlijk aan bij onze naam. "Zoek het toch niet bij de dood. Blijf niet stilstaan bij de dode punten in je leven, bij die eeltige plekken van je hart waar je geen liefde meer doorlaat. Ook voor jou is er een nieuwe liefde mogelijk, een belangeloze, zichzelf-gevende liefde, die sterker is dan elke dood. Zoek de relaties en de gemeenschap op waar die liefde kansen krijgt. Daar leef Ik, als verrezen Heer, nu. Daar is voor jou nu het echte leven te vinden." Dat is onze opdracht: door kleine woorden en gebaren boodschappers worden van die hoop, tegen alle wanhoop in, dat er voor elke mens een nieuwe liefde, nieuw leven mogelijk is. In plaats van te schreien over het dode in ons eigen hart, mensen persoonlijk aanspreken bij hun naam, om hen te bemoedigen en te brengen tot vernieuwde inzet, en zo vandaag de levende Christus te vinden in het nieuwe Lichaam van zijn liefdesgemeenschap.